

یادواره‌ای برای هرکول دوست داشتنی ورزش ایران

چهار سال پس از رکورد تاریخی

همزمان با سالروز ثبت رکورد انجام می شود

نامگذاری سالن وزنه برداری
جانبازان به نام سیامند

چهار سال پیش در بازی‌های پارالمپیک ۲۰۱۶ ریو بود که سیامند رحمان توانست در حرکت چهارم خود، وزنه ۳۱۰ کیلوگرمی را مهار و رکورد جهان را به نام خود و کشورمان ثبت کند. به منظور گرامیداشت یاد و خاطره پهلوان فقید، اسطوره بی‌بدیل وزنه‌برداری جانبازان و معلولین و قویترین ورزشکار دارای معلولیت جهان، این قدراسیون در نظر دارد با حضور جمعی از مسئولین وزارت ورزش و جوانان، کمیته ملی المپیک و پارالمپیک، همزمان با سالروز ثبت بهترین رکورد وزنه‌برداری معلولین توسط آن مرحوم در مسابقات پارالمپیک ریو ۲۰۱۶، طی مراسمی اقدام به نامگذاری سالن وزنه‌برداری کمپ تیم‌های ملی جانبازان و معلولین به نام پهلوان سیامند رحمان نماید. این مراسم امروز در محل قدراسیون برگزار می‌شود.

در کنار این برنامه، مدتی قبل از تندیس سیامند هم در محل کمیته ملی پارالمپیک رونمایی شد؛ ضمن اینکه یکسری از برنامه‌های فرهنگی هم در تقویم پارالمپیک قرار گرفت. مثل برپایی نمایشگاه نقاشی برای کودکان با محور سیامند و همچنین اعلام فراخوان برای احداث بنای یادبود.

کمیته ملی پارالمپیک طی فراخوانی برای طراحی بنای یادبود و آرامگاه قهرمان پارالمپیک ایران و جهان اعلام کرد؛ جهت دریافت ایده‌های مختلف، از کلیه طراحان و معماران دعوت می‌شود حداکثر تا ۱۲ مهرماه سال جاری، طرح‌های پیشنهادی خود را بر مبنای اطلاعات طرح به کمیته ملی پارالمپیک ارسال کنند. اطلاعات مربوط به این فراخوان روی سایت کمیته ملی پارالمپیک قرار دارد.

سیامند و حسرتی که به دل ماند

یکی از بدترین اتفاقات روزهای پایانی سال ۹۸ درگذشت ناگهانی سیامند رحمان بود. پسر خوش‌خنده و خوشرو پاراوزنه‌برداری که اخلاق و مرامش هرگز با هیکل و وزنه‌ای که لیفت می‌کرد، همخوانی نداشت.

باورش برای هیچ‌کس آسان نبود اما سیامند رحمان این بار به جای نشانیدن لبخند بر روی لبان ملت ایران، غم‌واندوه را به ایرانیان داد و خودش رهسپار دیار باقی شد.

حالا هر روزی بهانه‌ای می‌شود برای این که یاد این قهرمان دلاور در دل‌ها زنده شود. ۲۴ شهریور سال ۹۵ روزی بود که سیامند رحمان سه بار به رکورد جهان و المپیک حمله کرد و در هر سه مورد هم موفق بود تا دنیا را تحت تأثیر این دلاوری و قدرت بی‌نظیرش قرار بدهد.

حالا فیلم این مسابقه دیدنی هرگز از صفحه سایت کمیته بین‌المللی پارالمپیک کنار نمی‌رود.

اگر سیامند در اسفند ماه بار سفر به دیار باقی را نبسته بود، این روزها در تکاپوی رسیدن به پارالمپیک توکیو بود و حتماً هم به ثبت یک رکورد جدید فکر می‌کرد ولی واقعا اگر سیامند امروز بود چه رکوردی را می‌خواست ثبت کند؟ او در ریو با رکورد افسانه‌ای ۳۱۰ کیلوگرم، رکورد جهان که در دست خودش بود را ارتقا داد.

رکوردی که با نفر دوم ۷۵ کیلوگرم فاصله دارد. او برای ثبت یک رکورد جدید در توکیو باید بیش از ۳۱۰ کیلوگرم را بالای سر می‌برد. شاید ۳۱۵ و شاید هم ۳۲۰ کیلوگرم رکوردهایی بودند که او می‌خواست و می‌توانست به نام خودش جاودانه کند. هر چند که رکورد ۳۱۰ کیلوگرمی هم جاودانه است و بعید است که حالا حالا کسی به آن نزدیک شود.

افسوس که دست تقدیر اجازه نداد ورزش ایران این روزها را هم ببیند. اگر تقدیر کمی همراهی می‌کرد می‌شد در این روزهای سخت مردم ایران از ته دل بخندند و امید به روزهای خوب داشته باشند اما افسوس که نشد.

بگویند که قهرمانی در هر رقابت ممکن، قوی‌ترین فرد معلول دنیا و ده‌ها مدال زرین مگر قله دیگری را هم برای کسی بجای می‌گذارد. پاسخ مثبت است و در تلاش‌هایی است که سیامند تا روزهای پایانی عمرش هم دست از آنها برنداشت. ارتفاع قله سیامند خیلی بلندتر از دید کوتاه ما بود.

۵- ۲۴ شهریور چهار سال پیش، سیامند رحمان وقتی وزنه ۳۰۰ کیلوگرمی را بالای سر برد، علاوه بر مدال طلای ریو، رکورد جهان و المپیک را هم جابجا کرده بود.

واضح بود که دیگر نیازی نیست فشار بیشتری به خود بیاورد. با این حال دوبار دیگر روی تخته آمد و وزنه‌های ۳۰۵ و ۳۱۰ کیلوگرمی را هم بالای سر برد تا دوبار دیگر رکورد دنیا را بشکند.

چرا؟ چرایش را همین بالا گفتیم. ارتفاع قله‌ای که سیامند مد نظرش بود خیلی بلندتر از اینها بود. شاید حتی خودش هم هر چه بالاتر می‌رفت، افق دیدش بلندتر می‌شد و می‌فهمید که می‌تواند بالاتر هم برود.

چیزی شده بود وای تصور و درک علم ورزشی و خیلی‌ها معتقد بودند که بشر بیشتر از این نمی‌تواند. او اما توانست.

۶- دو سال پس از طلای ریو، سیامند روی تخته بازی‌های آسیایی جاکارتا خوابیده بود تا یک طلای دیگر را کسب کند. طلا را که با شکستن رکورد این رقابت‌ها گرفت، باز هم قصد افزایش رکورد و خوابیدن زیر وزنه‌های سنگین‌تر کرد. مریبی اما اجازه نداد.

اتفاقی که بعدها مشخص شد به خاطر وضعیت نه چندان خوب قلب سیامند افتاده و مریبی اجازه این را نداده بود تا فشار بیشتری به آن وارد شود. هرکول ویلچرنشین ما اما دست از تلاش بر نمی‌داشت و عطش سیری ناپذیری برای قله‌های بلندتر داشت.

مجبور هم بود برای مهار وزنه‌های سنگین‌تر، وزن خودش را هم بالا ببرد. وزنی که هر چقدر بالاتر می‌رفت، سلامتی‌اش را بیش از همیشه تهدید می‌کرد و پزشکان درباره سلامتی قلبش به او هشدار می‌دادند.

۷- دیروز ۲۴ شهریور ۹۹ بود. باز هم سخنگوی وزارت بهداشت از مبتلا شدن دو هزار و اندی هموطن دیگر به کرونا و آسمانی شدن حدود صد نفر دیگر خبر داد.

در سطح شهرها پراست از آدم‌هایی که ماسک زده‌اند و مراقب‌اند تا مبتلا نشوند. با این حال نگاه کردن به تقویم یادمان آورد که چهار سال پیش چقدر همه چیز بهتر بود.

چقدر خوشحال بودیم از شاهکار بزرگ سیامند و قدرت تمام نشدنی‌اش. چقدر از همه نظر شرایط بهتری داشتیم و فکرش را هم نمی‌کردیم چهار سال بعد به این حال و روز بیفتیم. نه مدالی باشد، نه المپیکی، نه حس و حال خوبی و نه سیامندی که حداقل امیدوار باشیم یک بار دیگر با آن بالاتنه تنومند، بعد از فریادهای خوشحالی در حالت خوابیده زیر وزنه، بلند شود و دست‌هایش را برآیسان باز کند و لبخند پهنش را نشان کند.

پرونده

محسن آجرو / @mosenajorioo

۱- چهار سال پیش در این روزها همه چیز متفاوت بود. ۲۴ شهریور ۹۵ نه خبری از ماسک و اسپری ضد عفونی بود و نه پروتکل و فاصله اجتماعی و قرنطینه.

تقریباً هیچ‌کس از کرونا چیزی نشنیده بود و خبر ثابت هر روز هم تعداد مبتلایان جدید و عزیزان از دست رفته نبود. ۲۴ شهریور ۹۵ روزی بود که مانند روزهای گذشته، خبر ثابت تمامی رسانه‌ها مدال‌های خوشرنگی بود که در پارالمپیک ریو به دست آمده بود.

مدال آن روز البته خیلی خاص‌تر بود و سرو صدای بیشتری هم به پا کرد. چرا که پای سیامند رحمان وسط بود. کسی که در مقابل وزنه‌های سنگین شکست‌ناپذیر نشان می‌داد و در حالی در ریو به مدال طلا رسید که سه بار پیاپی رکورد دنیا را شکست.

۲- از میان ورزشکاران پارالمپیک عده معدودی این اقبال را پیدا می‌کنند تا به شهرت قابل توجهی برسند. ورزشکارانی که از نمونه‌های کنونی می‌شود به زهرای نعمتی و مرتضی مهرزاد اشاره کرد و شاید تعدادشان از انگشتان یک دست فراتر رود.

سیامند هم به طور قطع یکی از آنها بود و پربیراه نیست بگویم یکی از سرشناس‌ترین‌ها. اگر چه همیشه روی ویلچر می‌نشست و در ظاهر قامتش کوتاه اما اقبال بلندش او را به یک ستاره و وزنه قابل توجه برای ورزش ایران تبدیل کرده بود. وزنه‌های سنگین‌تر از صد کیلوپولاد سرد که هر بار چند کیلویی روی آنها می‌گذاشت و به راحتی بلندشان می‌کرد.

۳- سیامند رحمان اسطوره‌ای بود که سال‌ها اجازه می‌داد از یک عادت جالب در رقابت‌های المپیک و همینطور بازی‌های آسیایی لذت ببریم.

جایی که از زمان حضور حسین رضازاده به بعد، همیشه رقابت‌های سنگین وزن وزنه‌برداری بخش مورد علاقه‌مان بود. اگر در تمام طول مسابقات خیلی وقت‌ها حرص می‌خوردیم و اگر مدالی هم کسب می‌کردیم با کلی حرص و جوش بود، در سنگین وزن وزنه‌برداری دلمان قرص بود و رضازاده هم با آن لبخندها و اطمینانش زیر وزنه‌های سنگین لذتی به دلمان می‌ریخت که همه آن حرص و جوش‌های قبلی را بشورد و ببرد.

سیامند هم بازور تمام نشدنی‌اش اجازه می‌داد در پارالمپیک و رقابت‌های پارا آسیایی هم از این لذت، سرشار شویم و دلمان قرص باشد به مدال طلای سنگین وزن وزنه‌برداری.

۴- مسیر زندگی ما آدم‌ها اغلب شبیه یک دور نمودار سینوسی است. یک اوج دارد و یک حوض و در نهایت هم به همان نقطه اول مان در این دنیا برمی‌گردیم؛ نیستی! آدمیزاد اگر خوش‌شانس باشد و در میانه راه زندگی به هر دلیلی وقت رفتنش سر نرسد، تمام این فراز و فرودها را می‌بیند و لمس می‌کند و در آخر هم بار خود را می‌بندد و می‌رود. قهرمان ماجرای ما اما هنوز مانده بود که به قله برسد. شاید خیلی‌ها

اگر چه همیشه روی ویلچر می‌نشست و در ظاهر قامتش کوتاه اما اقبال بلندش او را به یک ستاره و وزنه قابل توجه برای ورزش ایران تبدیل کرده بود